

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informativna naznaka o sudskoj praksi Suda broj 118

April 2009. godine

Glor protiv Švicarske - 13444/04

Presuda od 30.4.2009 [Odjeljenje I]

Član 14.

Diskriminacija

Obaveza osobe koja je proglašena nesposobnom za vojnu službu da plati porez na oslobađanje od nje: *povreda*

Član 8.

Član 8-1

Poštivanje privatnog života

Obaveza osobe koja je proglašena nesposobnom za vojnu službu da plati porez na oslobađanje od nje: *član 8. primjenjiv*

Činjenice: Vojni ljekar je podnosioca predstavke proglasio nesposobnim za vojnu službu 1997. godine zbog toga što je bolovao od dijabetesa. On je oslobođen i obaveze da obavlja službu civilne zaštite 1999. godine. To drugo oslobađanje je ukinuto 2000. godine te je on raspoređen u rezervni sastav civilne zaštite. Vlasti su mu poslale 2001. godine nalog za plaćanje poreza na oslobađanje od vojne službe za 2000. godinu u iznosu od 716 švicarskih franaka (CHF – oko 477 eura (EUR)), iznos koje izračunat na osnovu njegovog oporezivog prihoda za tu godinu. Podnosilac predstavke je osporio nalog za plaćanje, navodeći da je žrtva diskriminirajućeg postupka. On je istakao da je uvijek izražavao spremnost za obavljanje vojne službe. Federalna poreska uprava je obavijestila podnosioca

predstavke 2001. godine da svi švicarski građani muškog spola bez "znatnog" invaliditeta podliježu plaćanju poreza na oslobađanje od vojne službe, te je istakla da se, na osnovu nedavne sudske prakse Federalnog suda, invaliditet smatra znatnim ako je oštećenje fizičkog ili psihičkog integriteta najmanje 40%. Odlukom iz jula 2003. godine, nadležne vlasti su smatrale, na osnovu medicinskog pregleda i specijalističkog nalaza, da podnosilac predstavke ne može biti oslobođen plaćanja poreza jer je stepen njegovog invaliditeta ispod 40%. Federalna komisija za žalbe u domenu poreza je potvrdila odluku. Presudom iz 2004. godine, Federalni sud je odbio upravnu žalbu podnosioca predstavke.

Pravo: Član 14. u vezi sa članom 8 – Državi porez koji proizilazi, kao u ovom predmetu, iz nesposobnosti da se obavlja vojna služba zbog bolesti, dakle iz činjenice koja ne ovisi o volji određene osobe, neosporno potpada pod opseg člana 8. Konvencije, čak i ako su posljedice te mjere prvenstveno finansijske.

U pogledu merituma, podnosilac predstavke nije obavio vojnu službu jer ga je vojni ljekar proglasio nesposobnim. Rezultat toga je bio da je on bio obavezan da plati sporni porez, kao i svi oni koji su u istoj situaciji, sa izuzetkom onih koji imaju ozbiljan invaliditet ili obavljaju alternativnu civilnu službu. Međutim, samo osobe koje podnose prigovor savjesti na vojnu službu mogu predložiti obavljanje alternativne civilne službe. To je situacija koju je osporio podnosilac predstavke u ovoj predstavi. Prema osobama u sličnim situacijama se postupa različito po dva osnova. Budući da spisak razloga za različit postupak iz člana 14. nije ograničen, neosporno je da opseg te odredbe uključuje zabranu diskriminacije po osnovu invaliditeta. Ostaje da se razmotri da li je razlika u postupanju zasnovana na objektivnim i razumnim razlozima, a naročito da li je postojao razuman odnos proporcionalnosti između cilja koji se slijedi, naročito ponovnog uspostavljanja izvjesne jednakosti između onih koji obavljaju vojnu službu ili službu civilne zaštite i onih koji su oslobođeni, i korištenih sredstava.

Vrsta predmetnog poreza, koji se nameće čak i osobama koje ne mogu obaviti vojnu ili civilnu službu iz zdravstvenih razloga, ne postoji u drugim zemljama, u svakom slučaju ne u Evropi. Osim toga, činjenica da je podnosilac predstavke obavezan da plati predmetni porez, nakon što mu nije data mogućnost da obavlja vojnu službu (ili službu civilne zaštite), može biti u suprotnosti sa potrebom za borbom protiv diskriminacije osoba koje su invalidi i za promoviranjem njihovog punog učešća u društvu. Prema tome, polje procjene koje uživaju države članice pri uvođenju različitog pravnog postupka za osobe koje su invalidi je znatno ograničeno.

U pogledu interesa u ovom predmetu, Sud nije ubijeđen da je u interesu zajednice da zahtijeva od podnosioca predstavke da plati porez na oslobađanje da bi kompenzirao neobavljanje vojne službe. U pogledu interesa podnosioca predstavke, iziskivani iznos poreza na oslobađanje od vojne službe se ne može smatrati beznačajnim imajući u vidu relativno skroman karakter njegovih oporezivih prihoda.

Osim toga, način na koji su domaće nadležne vlasti djelovale u ovom predmetu je upitan. Prvo, one nisu vodile dovoljno računa o ličnim okolnostima podnosioca predstavke. Zatim, kada je ustanovljeno da on pati od nižeg stupnja invaliditeta, podnosiocu predstavke je onemogućeno da ospori presumpciju, na osnovu člana 4. alineja 1. tačka (a) relevantnog federalnog zakona i na osnovu sudske prakse Federalnog suda, da pojedinac koji ima manji stupanj invaliditeta nije u nepovoljnom položaju u profesionalnom smislu. Drugim riječima, podnosilac predstavke nije mogao tvrditi da su njegovi prihodi relativno skromni i da je, prema tome, obaveza da plati porez na oslobađanje od vojne službe bila disproporcionalna u ovom predmetu. Zakonodavstvo ne propisuje nikakvo

oslobađanje od predmetnog poreza za one čiji je invaliditet ispod 40% koji, kao i podnositelj predstavke, imaju skromna primanja. Konačno, potrebno je istaći da je podnositelj predstavke uvijek izjavljivao da je spreman da obavi vojnu službu, ali ga je vojni ljekar proglasio nesposobnim. Nesposobnost podnosioca predstavke za obavljanje vojne službe u ovom predmetu je zasnovana, prema Vladi, na obavezi da sam sebi ubrizgava insulin četiri puta dnevno. Ne prekoračujući polje slobodne procjene koje uživaju države u pogledu organizacije i operativne djelotvornosti svojih oružanih snaga, mogućnost alternativnih formi službe, za osobe koje su u sličnoj situaciji kao što je ona u kojoj je podnositelj predstavke, se mogla predvidjeti. Naravno, nije sporno da je podnositelj predstavke bio spreman da obavlja alternativnu civilnu službu. Međutim, čak i ako zakonodavstvo na snazi u Švicarskoj predviđa tu opciju samo za osobe koje podnose prigovor savjesti na vojnu službu, pretpostavljajući da civilna služba iziskuje istu fizičku i psihičku sposobnost kao vojna služba, alternativni oblici civilne službe, adaptirani potrebama pojedinaca koji se nalaze u istoj situaciji kao podnositelj predstavke, se ipak mogu predvidjeti bez poteškoća.

In conclusio, u ovom predmetu, domaće vlasti nisu uspostavile pravičnu ravnotežu između zaštite interesa zajednice i poštivanja prava i sloboda podnosioca predstavke. Imajući u vidu cilj i dejstva osporenog poreza, objektivno opravdanje domaćih vlasti za pravljenje razlike, naročito između osoba koje su nesposobne za službu, te su oslobođene predmetnog poreza, i osoba koje su nesposobne za službu, ali su ipak obavezne da ga plate, se ne čini razumnim u pogledu principa koji prevladavaju u demokratskim društvima.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uslovom da puni naziv predmeta bude citiran, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is

intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights
This summary by the Registry does not bind the Court.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)